

V

En el lleu balandreig de l'aigua, entre xaloc
i llevant, mormolava la nostra amor
abocada al pendís de la vesprada.

Per quins camins s'estremia el cos
en el laberíntic llambreig vermell
captivat de meandres de setembre?

Sense llei, sense murs, sense llençols,
res no tem la tendra tebior de l'aigua.
Cap forrellat dins la blanca escuma
que penetra des de l'illa del Bosc,
l'Espartar i la Conillera i les Bledes,
arxipèlag, confins d'un bell miratge.

Anys a venir, tassa de te a la mà,
els dits evocaran l'aroma escumejant
de mar incendiada, coralls i algues,
cingle d'amor que es gestà dins ta boca.

(s'esllavissa l'existència com l'aigua.
memòria d'escuma i de salobre)